

СІМ РОКІВ ТОМУ

Телла могла присягнутися, що в деяких кімнатах маєтку під ліжками ховалися чудовиська, а кімната її матері таїть у собі чари. Відтінки смарагдового світла запорошували повітря, наче феї виходили погратися, коли її мати десь ходила у справах. У кімнаті пахло квітами з таємних садів, і навіть коли не було вітру, прозорі фіранки колихалися навколо розкішного ліжка з балдахіном. Зверху Теллу вітала цитринова люстра мелодійним брязканням скелець, що дозволяло їй легко уявити, що ця кімната — зачарований портал в інший світ.

Телла без жодного звуку пересувалася навшпиньки по товстих килимах кольору слонової кістки до комода своєї матері. Швидко роззирнувшись через плече, вона вихопила мамину скриньку з коштовностями. Скринька була зроблена з перламутру і вкрита павутинням золотої філіграні; Телла любила вдавати, що вона теж зачарована, бо навіть коли вона брала її брудними пальцями, на ній, на щастя, ніколи не лишалося відбитків.

Мати не заперечувала, щоб доньки гралися з її сукнями чи приміряли її вишукані черевички, але вона просила

їх не торкатися цієї скриньки, що робило її ще більш привабливою для Телли.

Скарлет могла цілими днями мріяти про мандрівні шоу на кшталт Каравалу, але Телла любила *справжні* пригоди.

Сьогодні вона уявляла, що зла королева тримає в полоні молодого ельфійського принца, і щоб урятувати його, їй потрібно вкрасти опалову каблучку матері — улюблену прикрасу Телли. Молочний камінь у формі зорі був прохолодним і шорстким, з гострими кінчиками, якими вона іноді колола собі пальці. Але коли Телла підносила опал до світла, камінь іскрився, вкриваючи кімнату відблисками вишневого, золотого та лавандового кольорів, що нагадували їй магичні прокляття та пилок фей-бунтівниць.

На жаль, прикраса була завеликою для пальчика Телли, хоча щоразу, відкриваючи коробку, вона все одно надягала її про всяк випадок, щоб перевірити, чи не виросла вона. Але цього дня, коли Телла надягала каблучку, вона помітила ще дещо.

Люстра над нею завмерла, наче її теж заскочили зненацька.

Телла знала напам'ять кожну річ у маминій скриньці: акуратно складену оксамитову стрічку, окантовану золотом, криваво-червоні сережки, потьмянілу срібну пляшечку, в якій, за словами матері, зберігалися ангельські сльози, медальйон зі слонової кістки, який не відкривався, та браслет із чорного бурштину, який радше пасував би відьминій руці, ніж витонченому зап'ястку її матері.

Лише одного предмета Телла ніколи не торкалася — брудно-сірого мішечка, що пахнув пліснявим листям

і солодковою смертю. «Він відлякує гоблінів», — жартувала колись її мати. Він відлякував і Теллу.

Але сьогодні потворний маленький мішечок замерехтів, притягуючи Теллу до себе. В одну мить він був схожий на згусток гнилі й пахнув трухлявиною, а за якусь мить на його місці лежала блискуча колода карт, перев'язана ніжною атласною стрічкою. Потім, ще за мить, він знову перетворився на брудний мішечок, перш ніж знову перетворився на карти.

Відклавши свою дитячу гру, Телла швидко смикнула шовковистий шнурок і витягнула колоду з коробки. Миттєво карти перестали змінювати форму.

Кarti були неймовірної краси. Такого темно-фіалкового відтінку, майже чорні, з крихітними золотистими краплями, що виблискували на світлі, і закрученими лініями глибокого червоно-фіолетового тиснення, що змусили Теллу подумати про вологі квіти, відьомську кров і *магію*.

Це було зовсім не схоже на хисткі чорно-білі карти, що ними батькові охоронці вчили її грати в азартні ігри. Телла сіла на килим. Її спритні пальці затремтіли, коли вона розв'язала стрічку і перевернула першу карту.

Зображена на ній молода жінка нагадала Теллі положену принцесу. Її прекрасна біла сукня була пошматована, а мигдалеподібні очі були гарні, як відполіроване морське скло, але такі сумні, що на них було боляче дивитися. Швидше за все тому, що її голова була оздоблена чудернацькою прикрасою у вигляді кулястої клітки з перлів.

Внизу карти були написані слова «*Діва Смерті*».

Телла здригнулася. Їй не сподобалась назва, і вона не любила клітки, навіть перлинні. Раптом у неї виникло відчуття, що мама не хотіла б, щоб вона бачила ці карти, але це не завадило Теллі подивитися ще одну.

Внизу було написано «*Принц Сердець*».

На ній був зображений юнак із гострими рисами обличчя і губами, що нагадували два леза ножа. Одна рука біля гострого підборіддя стискала руків'я кинджала, а з очей котилися червоні сльози, що поєднувалися з кров'ю, яка заплямувала куточок вузького рота.

Телла здригнулася, коли зображення принца замерехтіло, то з'являючись, то зникаючи так само, як раніше змінювався мішечок.

Їй слід було б зупинитися. Ці карти, без сумніву, були не для ігор. Але якась частина її відчувала, що їй судилося їх знайти. Вони були більш реальними, ніж зла королева чи ельфійський принц її уявної країни, і Телла наважилася подумати, що, можливо, вони приведуть її до справжньої пригоди.

Коли Телла перегорнула наступну карту, вона відчула особливе тепло на своїх пальцях.

«*Оракул*».

Вона не знала, що означає ця дивна назва, та, на відміну від інших карт, ця не була жорстокою. Краї були вкриті химерними завитками розплавленого золота, а центр був сріблястим, як дзеркало — ні, це і було дзеркало. В блискучій середині відбивалися медово-русяві кучері Телли та її круглі горіхові очі. Але коли Телла придивилася ближче, відображення виявилось спотвореним. Рожеві губи Телли тремтіли, а по щоках котилися великі сльози.

Телла ніколи не плакала. Навіть коли її батько навів або Феліпе відверто уникав її, надаючи перевагу старшій сестрі.

— Я так і думала, що знайду тебе тут, моя любя, — м'яке сопрано її матері наповнило кімнату, коли та увійшла всередину. — Що за пригоди в тебе сьогодні?

Коли мати нахилилася до килима, на якому сиділа Телла, її волосся елегантними струмками спадало на мудре обличчя. Волосся матері було такого ж темно-каштанового кольору, як і у Скарлет, але Телла мала оливкову шкіру матері, яка виблискувала так, ніби її поцілували зорі. Тієї ж миті мати зблідла, як місячний камінь, коли її очі прикипіли до перевернутих зображень Діви Смерті та Принца Сердець у Телли в руках.

— Де ти їх знайшла? — мама продовжувала говорити ласкавим голосом, але її руки стрімко вихопили карти, і Теллі здалося, що вона зробила щось дуже погане. І хоча Телла часто робила те, що не повинна була, зазвичай її мати не заперечувала. Вона м'яко виправляла доньку або іноді підказувала їй, як вийти сухою з води за її маленькі злочини. А от батька було легко розгнівити. Її мати була тим м'яким подихом повітря, який задував його іскри, перш ніж вони встигали перетворитися на полум'я. Але зараз її мати виглядала так, ніби сама хотіла розпалити вогонь і використати карти для розпалювання.

— Я знайшла їх у твоїй скриньці, — зізналася Телла. — Вибач, я не знала, що вони погані.

— Нічого страшного, — її мати провела рукою по кучерях Телли. — Я не хотіла тебе налякати. Але навіть я не люблю брати до рук ці карти.

— Тоді чому ти їх зберігаєш?

Мати сховала карти під спідницю своєї сукні, а потім переставила коробку на високу полицю біля ліжка, поза межами досяжності Телли. Дочка боялася, що розмова закінчилася, як, безсумнівно, і було б із її батьком. Але мама ніколи не ігнорувала запитань від дочок. Після того, як коробку було надійно заховано, її мати лягла на килим поруч із Теллою.

— Краще б я ніколи не знаходила ці карти, — прошепотіла вона, — але я розповім тобі про них, якщо ти присягнешся ніколи більше не торкатися їх або будь-якої іншої подібної колоди.

— Але ж ти казала, щоб ми зі Скарлет ніколи не присягалися.

— Це зовсім інше, — мама усміхнулася кутиками вуст, ніби хотіла розповісти Теллі якусь особливу таємницю. Так було завжди: коли мама вирішувала зосередити свою блискучу увагу лише на Теллі, вона змушувала доньку почуватися так, ніби вона була зіркою і світ обертався лише довкола неї.

— Що я завжди говорила тобі про майбутнє?

— Кожна людина ладна створити своє власне майбутнє, — відповіла Телла.

— Правильно, — підтвердила її мати. — Твоє майбутнє може бути таким, яким ти забажаєш. Ми всі маємо силу обирати власну долю. Але, моя люба, граючись із цими картами, ти даєш можливість богам і богиням Долі, які зображені на них, — Мойрам, — змінювати твою долю. Люди використовують Колоди Долі, подібні до тієї, яку ти бачила, щоб передбачати майбутнє, а коли майбутнє

передбачене, воно стає живою істотою, яке боротиметься за те, щоб стати дійсністю. Ось чому я хочу, щоб ти більше ніколи не торкалася цих карт. Розумієш?

Телла кивнула, хоча й не розуміла, що відбувається; вона була ще в тому ніжному віці, коли майбутнє здається надто далеким, щоб бути реальністю. Також вона не випустила з уваги той факт, що мама так і не сказала, звідки взялися ці карти. І це змусило Теллу трохи міцніше стиснути пальці навколо однієї з карт, яку вона все ще тримала в руці.

Мати, поспішаючи забрати колоду, не помітила останньої, третьої карти, яку перевернула Телла. Оракул залишився в неї. Телла обережно сховала її під схрещеними ногами, промовивши:

— Присягаюся більше ніколи не торкатися такої колоди.